

A reménység képviselői:
Tegyük a jövőt a jelen valóságává!
(prédikáció)

Stephen Chavez
az Adventist Review egyik szerkesztője

I. Bevezető

Jani¹ gyöli a munkáját. Nem igazán érdekli a főnöke. Gyöli azt, hogy nap mint nap, hétről hétre, hónapról hónapra egyhangúan kell robotolnia.

Ezért minden héten elhajt a trafikba, és vásárol néhány lottószelvényt. Szeret arról álmodozni, hogy egyszer megüti a főnyereményt, vagy a jackpoton eltalálja a számokat. Aztán nyugdíjba megy, vagy legalább egy kis szabadságot kivesz, és talál egy jobb munkahelyet. Ha ezen a héten nem húzzák ki a számait, mindig ott van a következő hét. Ez az egyetlen reménye.

II. A keresztény reménység

Mielőtt túl szigorúak lennénk Janival, álljunk meg egy pillanatra és gondolkodjunk el azon, hogy mi keresztények több, mint 2000 éve várunk arra, amit „áldott reménységnek” nevezünk; arra a napra, amikor Jézus visszajön és véget vet mindannak, ami annyira nyomorúságossá teszi az életünket itt és most: betegségek, válások, szegénység, családon belüli erőszak, értelmetlen bántalmazások, ittas járművezetők, öngyilkos merénylők.

A remény, hogy ma jobb lesz, mint tegnap volt, segít reggel felkelni az ágyból, és örömmel megélni a következő napot. A reménység csodálatos. Segíti az elítéltet, hogy kibírja a börtönéveket, mert hisz abban, hogy valamilyen csoda folytán kiszabadul, és újra együtt lesz a családjával.

A reménység segít a halálos betegnek, hogy elhiggye, a gyógyulás nagyon közel van, a „következő utcasarkon”, és bízzon abban, hogy ha egy kicsit tovább él, az orvosok egy olyan kezeléssel állnak elő, ami lehetővé teszi, hogy újra jó egészségnek örvendjen. Ki tudja? Talán a család és a barátok imái valamilyen csodát hoznak. Ki tudja, mit rejt a holnap? Ezért reménykedünk.

III. Amikor a remény légvárnak bizonyul

A reménynek azonban két oldala van: „*A halogatott reménység beteggé teszi a szívet; de a megadatott kívánság életnek fája*” (Péld 13:12)

Sok esetben sajnos szertefoszlik a reményünk. Egy szerettünk meghal; egy házasság felbomlik; egy vállalkozás szétesik. Az élet azonban megy tovább.

Legyünk reálisak: nem minden vágyunk és álmaink valósul meg – legalábbis ezen a világon nem. És mit teszünk ilyenkor? Reménytelenné válunk? Egyszer en feladjuk, homokba dugjuk a fejünket és megsemmisülünk? A Királyok 2. könyve hetedik fejezetének lenyűgöző története tartalmazza a remény, reménytelenség, és a megújult remény minden elemét. Bizonyára emlékszünk rá.

Samária ostrom alatt volt. Az ostrom az ellenség legyőzésének egyik költséghatékony módja volt. Csak körül kellett venni a várost, és sem ki sem be nem engedni senkit, aztán várni, hogy az élelem és az ivóvíz hiánya megtizedelje a lakosságot. Ezek után a lakosok harc nélkül megadták magukat.

Itt az történt, hogy négy embert kitoloncoltak a városból. Mi volt a bűnük? Az, hogy leprások voltak. Az iszraelita szokás szerint a leprásokat kiközösítették a társadalomból, hogy ne fertőzzenek meg másokat is ezzel a félelmetes betegséggel.

Ezek az emberek amolyan élő halottként éltek. Élelmükért családjuk és barátaik jóindulatára szorultak, de nem érintkezhetek velük. Ezen kívül azzal az érzéssel éltek, hogy betegségük Isten nemtetszésének a következménye. Ez az elmélet igen elterjedt volt a korabeli Izraelben. Ha beteg voltál, ez azt jelentette, hogy Isten neheztel rád. És mivel a korlátozások a leprással szemben nagyon szigorúak voltak, a legtöbben a leprát Isten legsúlyosabb büntetésének tartották.

Nos, itt van ez a négy ember. Mivel az élelem elfogyott a városban, ez azt jelentette, hogy azok az emberek, akikre túlélésük érdekében támaszkodtak, már nem tudtak gondoskodni róluk.

Ez készítette őket arra, hogy ezt mondják egymásnak: *„Miért maradunk itt, hogy meghaljunk éhen? Ha azt határozzuk is, hogy bemegyünk a városba, ott is inség van, és akkor ott halunk meg; ha pedig itt maradunk, akkor itt halunk meg; jertek el azért, szökjünk el a Siriabeliek táborába, ha meghagyják életünket, élünk, ha megölnék, meghalunk”* (2Kir 7:3-4).

Láthatjuk a logikát: mivel az éhhalállal néztek szembe, az egyetlen reményük, akármilyen sovány remény is az, hogy kegyelemért könyörögjenek az ellenségnek. Habár az életükkel fizethetnek, de akkor is ez az egyetlen reményük.

IV. A feltámadt remény

Alkonyatkor a négy férfi elment a szíriaiak táborába. Valamir I nem volt tudomásuk, mégpedig arról, hogy napközben a szíriaiak *„szekerek zörgését és lovak dobogását, és nagy sereg robogását hallották”* (6. vers), és rémülten menekültek, *„és elhagyják mind sátoraikat, mind lovaikat, mind szamaraikat”* (7. vers). A négy ember a sátrakban élelmet és vizet talált, hogy az *„ezüstöt, aranyat és ruhákat”* (8. vers) ne is említsük.

Megütötték a felfedezést. Néhány pillanattal korábban az éhhalál küszöbén voltak. Most pedig elképzeltetlenül gazdagok.

Miután jóllakásig ettek és ittak, és elrejtettek némi aranyat és ezüstöt a későbbi időkre, eszükbe jutott, hogy mi okból vannak ott: néhány száz méterre egy egész város népe még mindig éheznek.

„És monda egyik a másiknak: Nem igazán cselekszünk: ez a mai nap örömondás napja, ha mi hallgatunk, és a virradatot megvárjuk, büntetés ér bennünket; most azért jertek és menjünk el, és mondjuk meg a király házában” (9. vers).

A négy gyógyíthatatlan beteg hirtelen hálás lett. Nem tettek semmit azért, hogy elriasszák a szíriaiakat, nem ők szereztek vagy készítettek az élelmet, de a remény és a szabadulás üzenetével felfegyverkezve tértek vissza a városba, és adtak reményt a lakosoknak. Isten a remény nagyköveteiként, képviselőiként használta fel őket.

V. A remény képviselői

Nem volt olyan idő, amikor a világnak nagyobb szüksége lett volna a remény hirdetőire, mint ma. A reménytelenség mindenhol körülvesz bennünket. Ez sajnos szemmel látható, amikor lövések dördülnek el a bevásárló központokban, iskolákban, színházakban, templomokban. Gyakran a reménytelenség áll a vallásos és politikai kegyetlenkedések mögött is, szerte az egész világon. A reménytelenség tünetei tükrözik a gazdagság, az élvezetek és az esztelen szórakozás hajszolásában, amely megfertőzi egész társadalmunkat.

Sokszor úgy gondolunk azokra az emberekre, akikkel kapcsolatba kerülünk, hogy egy üzenetre várnak, valamire, ami felülírja hagyományaikat és arra készíteti őket, hogy a Biblia értékei mellett döntsenek.

A valóság azonban az, hogy az emberek talán nem egy vallásos tanrendszert várnak, hanem inkább valami olyan lelki dolgot, amely átsegíti őket a nehéz időkön, amiket mindannyian megtapasztalunk.

Létezik-e Isten?

Elérhető-e, amikor szükségem van rá?

A szomszédaink és barátaink nem biztos, hogy egy bibliatanulmányra vágnak (néha igen), hanem olyan bizonyítékokra, amely reményük alapja lehet. Egy célra van szükségük, amiért reggel érdemes felkelniük; motivációra, hogy tovább lépjenek.

2007-től a CNN egy programmal tisztelg az úgynevezett „Mindennapi hősök” előtt: olyan hétköznapi embereket, mutatnak be, akik változást hoznak a világba. 10 jelölt van jelen a new-yorki galán és díjat kapnak erőfeszítéseikért, hogy másokon segítenek.

2013-ban a CNN Mindennapi hősök jelöltjei között voltak:

Richard Nares. Richard Nares 2000-ben rákban veszítette el fiát, Emilio-t. Amikor a 3 éves gyermeket leukémiával diagnosztizálták, Nares és családja belépett a laborvizsgálatok, sugárkezelések és kórházi látogatások világába. Szerencsére a Nares család egy széleskörű támogatórendszerrel, rugalmas munkaidével és megértő munkáltatókkal rendelkezett.

De a többi családnak, akikkel Nares megismerkedett, nem volt ilyen háttere. Egyedülálló szülőknek, akik nem rendelkeztek autóval a szállításhoz, gyakran szabadnapot kellett kivenniük azért, hogy tömegközlekedéssel vigyék el a kezelésekre gyermeküket.

Emilio halála után Nares összedolgozott a kórházzal, amelyben fiát kezelték, és önkéntes segítséget ajánlott fel, hogy gondoskodik a szállításról. „Minden nap mentem – mondta –, és családokat szállítottam szerte a megyében.”

Nemsokára olyan sok igénylés érkezett, hogy azt már képtelenség volt egyedül teljesíteni, ezért 2003-ban létrehozták az Emilio Nares alapítványt. Ma az alapítvány évi 2 500 szállítást bonyolít le, 120 000 km utat tesz meg, hogy segítse a családokat, akik a reménytelenség határára kerülnek azzal, hogy gyógyíthatatlan betegségben szenvedő gyermekük van.²

Richard Nares a reménység hírnöke.

Danielle Gletow. 2008 óta Danielle Gletow a motiváló erő, amely az „Egy egyszer kívánság” elnevezésű nonprofit szervezet mögött áll. A szervezet segít teljesíteni a gyermekotthonokban élő gyermekek kívánságait több mint 40 államban. Ronald Henning egy öltönyre vágyott, hogy elmehessen egy hozzátartozója temetésére. Amikor kérésével a nevelőjéhez fordult, ő azzal utasította el, hogy kérése nem létszükséglet.

Ekkor egy névtelen adományozó, az „Egy egyszer kívánság” internetes oldalon keresztül egy olyan összeget adományoz, amely elég ahhoz, hogy Henning-nek öltönnyt vásároljanak. „Méretre készült az öltönyöm, és el tudtam menni a temetésre – mondta. „Ugyanúgy tudtam kegyeletemet leróni, mint bárki más.”

Gletow és férje Joe 2006-tól nevelőszülők. Az Egyesült Államok Egységügyi és Humán Erőforrások Szolgálatának szerint az ország területén több mint 400 000 gyermek él nevelőotthonban. „Ezek a gyermekek egyedi személyiségek, egyedi vágyakkal, egyedi akaráttal, egyedi szükségletekkel, akik ugyanúgy kifejezik, hogy mi tetszik és mi nem tetszik nekik, mint mások.” Néha ezek a kívánságok igen egyszerűek. Például egy fiatal fiúnak némi

pénzre volna szüksége arra, hogy tanítás után karate tanfolyamra járjon barátaival, vagy kifizetni egy hozzátartozó útiköltségét, hogy el tudjon jönni a ballagására. Gletow megfigyelte: „Ezek a kis dolgok hatalmas jelentéssel bírnak az olyan gyermekek életében, akik egész életükben azon gondolkodnak, hogy van-e egyáltalán valaki, aki törődik velük.”³

Danielle Gletow a reménység képviselője.

George Bwelle. A WHO, az Egészségügyi Világszervezet adatai szerint az afrikai Kamerunban minden 5 000 lakosra jut egy orvos (összehasonlításként az Egyesült Államokban minden 413 emberre jut egy). 1981-ben George Bwelle édesapja eltörte a karját egy balesetben. A sérülés szövdményeként fertőzés lépett fel, ami megtámadta az agyát. „Kivittük volna Kamerunból, ha lett volna elég pénzünk” – mondta Bwelle. Ehelyett évekig kísérté édesapját a túlszűfolt klinikákra és kórházakba azzal a reménységgel, hogy kezelést kap. „Felkelhetél reggel 5-kor, hogy elszíveled a kórházban, de nem lettél az első.”

Miután látta édesapját és sok honfitársát szenvedni, majd meghalni, Bwelle elkezdett tanulni, hogy orvos legyen, pontosabban érsebész. Elindított egy alapítványt ASCOVIME néven, amely ingyen orvosi ellátást és oktatást biztosít a társadalom peremén, nyomorban élő számára Kamerunban és más afrikai eserdeben levő országok számára.

Bwelle és 30 társa szinte minden pénteken egészségügyi felszereléseket kötöznek fel kisteherautóik tetejére, bezúfolódnak az utastérbe, majd nehéz terepen autóznak, hogy eljussanak a szükségben lévő falvakba. 2008 óta Bwelle és önkéntes csapata közel 32 000 embernek nyújtott ingyenes orvosi ellátást. Az emberek akár 60 km távolságból is felkeresik, a legtöbben gyalog. Valaki az ellátás eredményeképpen újra munkába tudott állni. „Ez meg fogja változtatni családom jövőjét” – mondta.

„Nagy örömmel végzem ezt a munkát – vallja Bwelle. „Az emberek újra nevetnek, csökkenteni tudom fájdalmukat – ezért teszem, amit teszek.”⁴

Georges Bwelle szintén a reménység képviselője.

VI. Csak mondd igent!

Mint mozgalom, több mint 150 éve várjuk az „áldott reménység” teljesedését (az egész kereszténység nyilván sokkal hosszabb ideje).

Sajnos egyesek számára reménykedve várni azt jelenti, hogy dogmatikailag tisztán tartjuk és erkölcsileg megízzük magunkat minden teológiai és társadalmi fertőzéstől, ami olyannyira jellemző a bennünket körülvevő világra. Ezt általában úgy valószínűsítjük meg, hogy távol tartjuk magunkat minden világi befolyástól, elrejtünk a hitelvi tisztaság burkába, és abban reménykedünk, hogy hűségesnek találhatunk Jézus eljövetelekor.

De félreértelmezzük a célt, ha karbatett kézzel reménykedünk abban, hogy Jézus visszajön, mielőtt megöregednénk, vagy rákot kapnánk, esetleg végig kellene néznünk szeretteink tragédiáját és szívfájdalmát. A szívünkben élő reménység arra indít, hogy minden erőnkkel reményt vigyen azoknak, akiknek nincs!

Richard Nares tudja, milyen érzés rákban elveszteni egy gyermeket. Ezért dolgozik olyan keményen, hogy reményt adjon rákos betegeknek és családjaiknak, akik oly' nagyon kapaszkodnak a remény minden jelébe.

Ezért jelent annyi áldást Danielle Gletow „Egy egyszer kívánság” alapítványa a nevelő otthonokban élő gyerekeknek. Tudja, hogy milyen körülmények között élnek – egyesek jobban, mások kevésbé jól – de egyszer kívánságaik teljesedése talán segít nekik abban, hogy pozitív, reményteljes gondolkodásmódot alakítsanak ki, amíg felnőnek, és majd saját életüket élik.

George Bwelle olyan körülmények között n tt fel, ahol az antibiotikum és a fert tlenít szer csak kevesek számára volt elérhet ; ahol kisebb sérülések és betegségek súlyos szöv dményekhez vagy akár halálhoz vezettek. Ezért pakolja meg kisteherautóját felszereléssel és személyzettel, hogy mobil klinikákat állítson fel, ahol a szegények bármely korosztálya orvosi ellátást kaphat.

És a csodálatos mindebben az, hogy nem számít, hol élünk, társadalmunkban vannak olyan lehet ségek, hogy a remény képvisel i lehessünk. Vannak hajléktalanok a környezetünkben? Segíthetünk ételt készíteni a hajléktalan szállásokon. Vannak gyerekek, akik nem tudnak hová menni iskola után? Jelentkezhetünk önkéntes mesemondónak egy órára valamelyik könyvtárba. Vannak id sek, akik nem tudnak kimenni a szabadba? Felajánlhatjuk nekik, hogy elvisszük ket bevásárolni, vagy egy ebédre a McDonald's-ba.

Nem kell messze mennünk ahhoz, hogy olyan szervezeteket találjunk a lakóközösségünkben, amelyek már biztosítanak ilyen jelleg szolgáltatásokat. A szervezetek örömmel fogadják az önkénteseket. Nem kell nekünk újat, vagy sajátot szervezni. Hetente néhány óra önkéntes szolgálat er teljes üzenetet közvetít a környezetünk számára: igen, bárki lehet a reménység képvisel je.

Azzal, hogy reményt hozunk a reménytelenség peremén egyensúlyozó embereknek, ezt üzenjük: „Igen, Isten gondoskodik. Igen, Neki jó terve van velünk, valami elképzelhetetlenül dics séges terve. És a világ szívfájdalmi és csüggedése közepette, mi a remény képvisel iként vagyunk jelen, segítünk terheid hordozásában, Isten szeretetét és az tör dését tükrözzük.”

A reménység képvisel i várják Jézus visszajöttét, de annyira összpontosítanak arra, hogy reményt nyújtsanak a reményteleneknek, hogy nincs idejük észrevenni azt, hogy az Ur eljövele késik. Amikor eljön, úgy talál bennünket, hogy azt tesszük, amit akar: a reménység hírnökeként szolgálunk.

VII. Összefoglalás

A reménység legnagyobb képvisel je kétségtelenül Jézus Krisztus volt. a reménytelen helyzetekre specializálódott. A betegek, vakok, bénák, gyászolók, b ntudattól roskadozók Jézusban olyan valakire találtak, aki reményt adott nekik.

Figyeljük meg ezt a szakaszt, amelyben Máté úgy beszél Jézusról, hogy Ézsaiás prófétát idézi:

„Ímé az én szolgám, akit választottam; az én szerelmesem, akiben az én lelkem kedvét lelé; lelkemet adom belé, és ítéletet hirdet a pogányoknak. Nem verseng, és nem kiált; az utcákon senki nem hallja szavát. A megrepedezett nádat nem törí el, és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, mígnem diadalomra viszi az ítéletet. És az nevében reménykednek majd a népek” (Mt 12:18-21).

Jézus nem hagyta figyelmen kívül a körülötte él reményteleneket. Nem volt érzéketlen környezete szenvedései iránt. Éppen ellenkez leg: azokra összpontosított, akik a reménytelenség határán voltak.

Jézus megtehetette volna, hogy minden idejét teológiai vitákkal tölti, megvitatva a hitelvek néhány kényes kérdését, és ezt meg is tette – néha. azonban els sorban a tettek embere volt, a reménység hírnöke. Nekünk, akik az tanítványai vagyunk, megvan az a boldog kiváltságunk, hogy a remény hírnökei lehetünk, ha csatlakozunk Hozzá a reménység hirdetésében, bármerre járunk.

---

¹ Kitalált név

---

² <http://edition.cnn.com/2013/05/02/health/cnnheroes-nares-cancer-rides/index.html> (Ahogy ez látható volt 2014. február 24-én.)

³ <http://edition.cnn.com/2013/03/07/us/cnnheroes-gletow-foster-wishes/index.html> (Ahogy ez látható volt 2014. február 24-én.)

⁴ <http://edition.cnn.com/2013/08/01/world/Africa/cnnheroes-bwelle-cameroon-doctor/index.html> (Ahogy ez látható volt 2014. február 24-én.)